

Bij Johannes 9.1, 6-17. 34-38

Marijke Besteman o.p.

Vesperviering 20 mrt 2020 klooster Zwolle

Deze week was er een documentaire van een echtpaar die beiden blind waren.

Ze gingen verhuizen van een bovenhuis in A'dam naar een appartement op de Veluwe. Van een zekere naar een voor hun zeer onzekere omgeving

Ze zochten meer de stilte op. Mooi en indrukwekkend om te zien hoe dan de communicatie verloopt, het stille begrijpen van elkaar en hun handelingen

Het is verbazend hoe blinden veel beter oppakken wat er rond hen gaande is dan mensen met twee gezonde ogen. Hun andere zintuigen zijn zo scherp en zo verfijnd geworden dat ze dingen 'zien' die voor anderen verborgen blijven, waar anderen achteloos aan voorbijlopen. Ze kunnen het gelaat en de lichaamstaal van medemensen niet zien - hun buitenkant -, maar ze hebben weet van hun verborgen binnenkant.

Er zijn ook mensen van wie gezegd wordt dat ze ziende blind zijn. Er mankeert niets aan hun ogen, maar ze dragen oogkleppen op. Ze zijn afgesloten voor het nieuwe, het onverwachte, het wonderbare dat in hun wereld optreedt.

Verblind soms door een eigen groot gelijk.

Blinde zieners kunnen mensen, die ziende blind zijn, van hun blindheid genezen.

Het evangelie geeft dit eigenlijk allemaal aan. Wat en ongeloof, wat wordt deze man veroordeeld door zijn blindheid, hij is een zondaar, blind zijn is eigen schuld dikke bult. Zijn lijden was een straf, volgens deze omstanders, straf van God wegens de zonde. Daar stonden ze de Buren, de farizeeën en anderen

Daar sta jij dan, als niet ziende, maar wel weet hebben van hun binnenkant. Wat een eenzaamheid.

Jezus 'zag' deze unieke mens in al zijn ellende. En zijn hart gaat naar hem uit, staat er. Zoals wij kunnen spreken van iemand 'graag zien'. Het wederzijds 'zien' met elkaars hart. Dan gebeurt het wonder van de liefde. Want blindheid kan genezen. Bij Johannes in dit verhaal gaat het niet zozeer om het genezen van lichamelijk leed. Het is méér. Het gaat om het veel diepere 'zien' van het geloven. Om de wederzijdse betrokkenheid van het vertrouwen.

De blindgeborene komt tot dit gelovig 'zien' van Jezus. Hij noemt hem profeet. Daar blijft het niet bij.

Hij vertrouwt zich aan Hem toe en werpt zich voor Hem neer. Al ging dat niet vanzelf. Er gingen indrukwekkende handelingen aan vooraf: zoals de Eeuwige de mens had geboetseerd uit leem en ademtocht, zo kneedt Jezus hier slijk uit stof en speeksel. Nadat hij eerst gesproken had naar de omstanders; Noch hij, noch zijn ouders hebben gezondigd, maar de werken Gods moeten in Hem openbaar worden, zolang het dag is. Zolang ik in de wereld ben, ben ik het Licht der wereld. Daar konden ze het mee doen. Daarna zalft hij de ogen van de blinde

met het slijk. Hij zendt hem naar het water van Siloam, wat 'gezondene' betekent. Als hij zich gewassen heeft, gaan zijn ogen open. Er is licht. Hij ziet. Hij is herschapen. Zo levenskrachtig en lichtgevend is het water van de Gezondene. Als een onderdompeling. Om eruit te verrijzen als een nieuw herboren mens.

De blinde ziet en gaat meer en meer zien. Hij ziet Jezus als de profeet, de man Gods. Gelooft in hem, zal in Hem geloven, als de Mensenzoon, nadat Jezus hem aangeeft dat deze voor hem staat en tot hem spreekt.

Wat prachtig dat Jezus zich zo noemt, zo menselijk, zo met ons verbonden, zo nabij bij deze blinde en zijn omstanders, zo nabij bij al wat mensen meemaken.

Omstanders wordt dan toch stap voor stap wakker, blijf niet stekeblind!
Gelukkig komt er na afloop een vraag op bij de Farizeeën: 'Zijn ook wij soms blind?'

Ook wij zongen hier:

Gij die U tastend zoeken laat
Door mensen die U vrezen
Bent als de man die met ons gaat
(uit lied: Gij die het licht uit duister maakt. H.J. op)

Kunnen wij in deze periode dat we in 'quarantaine leven' toch ziende blijven wat er om eens heen gebeurt.? Het applaus en de klokken houden ons wakker en maakt ons bewust van de zorg en inzet door velen.

Als wij blijven vertrouwen op de Brenger van Licht in tijden van duisternis.
Kunnen we bidden:

Hier ben ik, Heer, hier zijn mijn oren,
geopend om U te verstaan,
verlangend om te vernemen
waar U mij zegt te gaan.

Hier ben ik, Heer, hier zijn mijn handen,
geopend opdat U ze vult;
ze zijn voor U om te gebruiken
waar U ze hebben wilt.

Hier ben ik, Heer, hier zijn mijn ogen,
geopend en door U ontblind,
om in uw licht de weg te zoeken
waar ik de naaste vind.

Hier ben ik, Heer, hier zijn mijn voeten,
gekomen ver bij U vandaan; Hier ben ik, U hebt geroepen,
zeg mij waarheen en ik zal gaan. (Inge Lievaart)

Dat het verhaal van Johannes ons gelovig moge doen zien met nieuwe ogen!